

disse Vidneforhør føres paa et særskilt Sted, dog for aabne Døre, hvis Sagen løyprigt føres saaledes. Men ogsaa de Møder, hvori Documenterne fra begge Sider fremlægges, bør formeentligen finde Sted for den samlede Rigsret, da der i samme bliver Spørgsmaal om den Udsættelse, der kan tilstaaes de Vedkommende i Anledning af nye Oplysningers Erhvervelse, og om andre Puncter, som ikke bør kunne afgjøres uden af den samlede Ret, lige som dennes Værdighed synes at kræve, at den i alle saadanne Tilfælde holdes in pleno.

I Norge har man valgt den Fremgangsmaade, at der, efterat Vidneforhørene ere optagne, af Rigsretten gives Actor og Defensor en efter Sagens Vidtløstighed passende Frist af visse Dage indtil 2 Uger i det høieste til at udarbejde deres endelige Procedure, i hvilken Tid Enhver af dem har to Timer daglig Afgang til at afbenytte den i Sagen førte Protokol med dens Bilag hos og i Dververvelse af den Secretair, som har ført Protokollen. Har Odelsthinget anordnet en Actions-Comitee, da er Secretairen pligtig at indfinde sig i denne Forsamling med Protokollen og dens Bilag i de to Timer daglig, som for Actor bestemmes, hvis Comiteen forlanger det. Under denne Frist ere Actor og Defensor forpligtede til at forevise hinanden de Documenter, som de under Proceduren agte at benytte, og maa intet Document i Retten fremlægges af Actor, som ikke er forsynet med Defensors Forrevisningspaategning, eller af Defensor eller den Angjeldende, uden at være forsynet med Actors Forrevisningspaategning. En forlangt Udsættelse kan kun efter en ny Beslutning af Rigsretten paa rigtige og tilstrækkelig bevisste Grunde finde Sted (Reglementet af 18de September 1815 § 14). I Genhold til hvad ovenfor er udviklet, har man troet hos os at burde foretrække, at lade Tiltalte eller hans Forsvarer erholde udleveret alle de af Anklageren efter Sagens nærmere Oplysning ved Forhør fremlagte Documenter og Beviser i en saa lang Tid, som Retten finder fornøden, og derefter lade Anklageren modtage disse tilbage tilligemed de af Tiltalte eller hans Forsvarer tilveiebragte nye Oplysninger til Afbenyttelse ved Sagens Udførelse, og lade denne Udver-

ling af Documenterne og Fastsættelsen af den Tid, hvori de Vedkommende maae beholde disse, skee for den samlede Ret.

Til § 21. At Sagførelsen for Rigsretten bør skee offentlig og mundtlig er anseet ubivisomt, og ville her de Regler kunne lægges til Grund, som følges ved Høiesteret med de væsentlige Modificationer, som i Udkastet ere foreslaaede. At kræve, som i Reglementet for den norske Rigsret er skeet, at Actor og Defensor tillige skulle indlevere til Retten deres skriftlige Indlæg, som skulle indeholde det Væsentlige af hvad de mundtlig have fremført i deres første Taler, og at, forsaavidt Replik og Duplik angaaer, det Væsentlige skal dicteres til Protokollen, og tillige at tillade den Tiltalte at indgive et Forsvarsfrist, er der ikke fundet Anledning til, da det i § 23 er foreskrevet, at Sagen strax foretages til mundtlig Votering, ligesom Tilfældet er i Høiesteret ved alle de Sager, som der plaideres mundtligt, og i hvilke heller ikke saadant skriftligt Indlægs Indgivelse finder Sted.

Til §§ 22 og 23. Hvad her er foreslaaet, er i det Hele stemmende med hvad der gjælder om Voteringen i Høiesteret, kun er det fundet nødvendigt, i Lighed med hvad der er foreskrevet i det norske Rigsrets Reglements § 17, at bestemme noget nøiagtigere, hvorledes der skal forholdes, for at sikke sig, at Dommen saavel i Henseende til Indhold som Form, affattes efter Pluralitetens Mening. Om den Orden, hvori Rettens Medlemmer skulle votere, er det fornødne anført ovenfor ved § 6. For det Tilfælde, at Retten ikke maatte finde Sagen saaledes oplyst, at den kan affige endelig Dom i samme, maa det staae den aabent, saaledes som i § 23 bestemt, at affige en Reassumtionskjendelse, for at faae de manglende Oplysninger tilveiebragte, hvorefter da Sagen endeligt foretages i et følgende Møde.

Til §§ 24—26. Hvad i disse Paragrafer er foreskrevet, trænger formeentlig ikke til nogen nærmere Udvikling. Anklagerens og den af det Offentlige beklædte Forsvarers Salairer kunne her naturligtviis ikke være bundne til de Størrelser, der ere foreskrevne for Salairerne ved Høiesteret. Derimod kunde der vel være Spørgsmaal, om ikke Godtgjørelsen til Vid-